RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 113.949 van 19 december 2002
in de zaak A. 123.476/VII-27.168.

In zake : Benoit BOONS,
die woonplaats kiest bij
advocaat Guy SOLS,
kantoor houdende te LEOPOLDSBURG (HEPPEN),
Beringsesteenweg 51

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van LIMBURG.

tussenkomende partij :

de n.v. EURORENT,
gevestigd te HASSELT,
Genkersteenweg 465.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Benoit BOONS op 4 juli 2002 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 2 mei 2002 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg waarbij het beroep dat hij heeft ingesteld tegen het besluit van 27 december 2001 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Leopoldsburg houdende het verlenen aan de n.v. EURORENT van de vergunning voor het exploiteren van een inrichting voor de verhuur van machines en gereedschappen, gelegen aan de Diestersteenweg 144 te Leopoldsburg, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 10 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 september 2002 en het bericht van 24 september 2002 waarbij de zaak werd uitgesteld naar de terechtzitting van 17 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DEPOORTER die, loco advocaat G. SOLS verschijnt voor de verzoeker, van Bestuurssecretaris S. MOENS, die verschijnt voor de verwerende partij, en van advocaat S. VERBIST, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. <u>Rechtspleging</u>

Overwegende dat de n.v. EURORENT met een verzoekschrift van 25 juli 2002 heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat dit verzoek kan worden ingewilligd.

2. <u>Feiten</u>

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak zich in de huidige stand van het geding als volgt aandienen :

2.1. Op 7 september 2001 dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Leopoldsburg een aanvraag in voor het exploiteren van een inrichting voor het verhuren van machines en gereedschappen aan industrie, vakman en doe-het-zelver, gelegen aan de Diestersteenweg 144 te Leopoldsburg, op percelen kadastraal gekend eerste afdeling, sectie A, nrs. 45 t 126, 45 x 114 (deel), 45 p 50 en 45 t 93.

Tot het voorwerp van de aanvraag behoort in concreto :

- het lozen van 10 m³/jaar van niet in de rubrieken 3.4. of 3.6. begrepen bedrijfsafvalwater;
- het lozen van 5 m³/jaar van niet in de rubrieken 3.6. begrepen huishoudelijk afvalwater in de openbare riolering;
- het stallen van 15 voertuigen en 45 aanhangwagens;
- een garagewerkplaats;
- een wasplaats voor het wassen van meer dan 10 voertuigen per dag;
- de opslag van 12 gasflessen;
- de opslag van 240 liter zeer licht ontvlambare of ontvlambare vloeistoffen;
- de opslag van 400 liter smeerolie, 400 liter afvalolie en 240 liter hydraulische olie in vaten.

Op het aanvraagformulier heeft de exploitant aangekruist dat het "de exploitatie van een nieuwe inrichting + regularisatie" betreft.

2.2. Tijdens het openbaar onderzoek dat naar aanleiding van de aanvraag wordt georganiseerd, worden geen bezwaren ingediend.

2.3. Met een besluit van 27 december 2001 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Leopoldsburg de gevraagde vergunning voor een termijn van twintig jaar.

Luidens artikel 4 van voormeld besluit wordt de vergunning afhankelijk gesteld van de naleving van de volgende exploitatievoorwaarden :

"§ 1 - Algemene : zie bijlage bij onderhavig besluit : Deel 4
§ 2 - Sectorale : zie bijlage bij onderhavig besluit : Deel 5 : hfdst 5.3.; hfdst 5.15; hfdst 5.16, hfdst 5.17
§ 3 - Bijzondere voorwaarden :
- De los- en laadzone moet in de mate van het technisch mogelijke zo ver mogelijk van de aanpalende woning worden ingeplant;
- de bufferzone dient uitgebreid naar de perceelsgrenzen grenzend aan Sie A nr. 45Y 50 en Sie A nr. 45F 133 en heeft een minimale breedte van 5 meter;
- Het terrein moet voorzien worden met een omheining met afsluitbare poorten.
Langs de straatzijde wordt ook een beplanting aangebracht waardoor de inrichting aan het oog onttrokken wordt (zichtscherm);
- Bij het regularisatiedossier voor een stedenbouwkundige vergunning dient rekening gehouden met de constructievoorwaarden voor gesloten opslagplaatsen van gassen.

Voor wat de algemene en sectorale voorwaarden betreft wordt nog eens de nadruk gelegd op volgende voorwaarden :

- De opslag van oliën, vetten en benzine wordt in een inkuiping geplaatst;
- Onverminderd de bepalingen van hfdst 4.5 zijn rustverstorende werkzaamheden verboden op werkdagen tussen 19.00 u en 7.00 u alsmede op zon- en feestdagen;
- In de zone van 50 meter vanaf de naastliggende woning mogen er geen motoren warmgedraaid worden".

2.4. Met een schrijven van 14 januari 2002 stelt het echtpaar BOONS-BECKX, wonend aan de Wielerbaanstraat 12 te Leopoldsburg, bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg beroep in tegen de hoger vermelde beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Leopoldsburg.

In hun beroepschrift laten de beroepsindieners het volgende gelden :

"Na het lezen van het bekendmakingattest (art. 31 § en 36.5 van het Vlarem), uitgehangen aan het gemeentehuis van Leopoldsburg op datum van 28 december 2001, dienen wij bezwaar in om volgende redenen :
Toekenning van deze milieuvergunning terwijl onze straat, Wielerbaanstraat, altijd gelegen is en nog steeds gelegen is in een woonzone. Dit wordt bevestigd op het plan van de gemeente waarop onze straat en omliggende straten donkerrood gekleurd zijn waarbij dit toch wil zeggen dat het hier een woonzone betreft en geen industriezone.

Wij hebben reeds stappen ondernomen om protest in te dienen op datum van 6 juni 2001 met als raadsman Guy SOLS, Beringsesteenweg 51, 3971 Heppen-Leopoldsburg. Onze klacht luidde : hinder uit nabuurschap en stedenbouwkundige inbreuken lasten N.V. MALLANTS en N.V. EURORENT (zie bijlage). Onze klacht is nog steeds lopende bij de heer Procureur des Konings in Hasselt.

Tevens hebben wij braaf alle verantwoordelijke personen van onze gemeente Leopoldsburg bezocht en onze grieven bekend gemaakt. De burgemeester verzekerde ons met de hand op het hart dat hij dergelijke onrechtvaardigheid niet zou dulden in zijn gemeente.

Onze hoop op rechtvaardigheid en op een rustige en menswaardige manier van wonen werd nu bruut de kop ingedrukt.

Onze enige woning hebben wij 30 jaar geleden gebouwd in een eenvoudige nette straat en nu ik met een klein pensioen hier van mijn ik dacht toch wel verdiende rust, wil genieten zijn wij beland in een vieze lawaaierige straat waarbij onze woning geprangd wordt tussen kraanwagens, bulldozers, een zeer uitgebreid vrachtwagenpark en lawaai van 's morgens vroeg tot 's avonds laat.

Wij vragen dan ook met aandrang om deze milieuaanvraag van EURORENT N.V. te vernietigen".

Het beroep wordt op 25 januari 2001 ontvankelijk verklaard.

2.5. Tijdens de beroepsprocedure worden de volgende adviezen uitgebracht :

a. Op 8 februari 2002 adviseert de afdeling ruimtelijke ordening:

"Overwegende dat het perceel niet gelegen is binnen het gebied van een behoorlijk vergunde verkaveling;

Overwegende dat de inrichting gelegen is binnen een woongebied volgens het bij koninklijk besluit van 03 april 1979 goedgekeurd gewestplan Hasselt-Genk;

Overwegende dat de woongebieden bestemd zijn voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, voor groene ruimten, voor sociaal-culturele inrichtingen, voor openbare nutsvoorzieningen, voor toeristische voorzieningen, voor agrarische bedrijven.

Deze bedrijven, voorzieningen en inrichtingen mogen echter maar worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving (artikel 5 van het Koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen);

Overwegende dat het gebruik van deze gebieden geregeld wordt in artikel 5.1.0 van het inrichtingsbesluit van 28 december 1972;

Overwegende dat de inrichting verenigbaar is met de geldende stedenbouwkundige voorschriften;

Overwegende dat er voor de betreffende gebouwen stedenbouwkundige vergunningen werden afgeleverd, de laatste op 16/10/2001 voor het afbreken van een woning en garage;

Overwegende dat overeenkomstig artikel 99 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, gewijzigd bij de decreten van 28 september 1999, 22 december 1999 en 26 april 2000 niemand zonder stedenbouwkundige vergunning een grond gewoonlijk mag gebruiken, aanleggen of inrichten voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerhande materialen of afval;

BRENGT HET VOLGENDE ADVIES UIT
ONGUNSTIG VOOR HET BEROEP

Vanuit stedenbouwkundig oogpunt kan het standpunt van het schepencollege van LEOPOLDSBURG bijgetreden worden.

Er zijn geen stedenbouwkundige bezwaren tegen de inrichting onder voorbehoud dat de nodige stedenbouwkundige vergunningen worden verkregen waarbij de nodige aandacht zal moeten worden geschonken aan afschermende groenschermen".

b. Het advies dat door de afdeling milieuvergunningen op 7 maart 2002 wordt uitgebracht is gunstig over de vergunningsaanvraag.

c. Door de provinciale milieuvergunningscommissie wordt op 2 april 2002 voorgesteld om het beroep ongegrond te verklaren en het beroepen vergunningsbesluit te bevestigen.

2.6. Met het bestreden besluit van 2 mei 2002 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg wordt het beroep tegen het besluit van 27 december 2001 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Leopoldsburg niet ingewilligd en het beroepen besluit integraal bevestigd;

3. <u>Ten gronde</u>

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. <u>Ernstig middel</u>

3.1.1. <u>Standpunten van de partijen</u>

3.1.1.1. Overwegende, wat de eerste schorsingsvoorwaarde betreft, dat de verzoeker in zijn enig middel de schending aanvoert van de artikelen 5.1.0, en 19, van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, van artikel 50, 3°, van Vlarem I, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel; dat hij betoogt dat "het bestreden besluit bepaalt dat de inrichting verenigbaar is met de onmiddellijke omgeving, terwijl de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar deze verenigbaarheid, en uit de concrete feitelijke gegevens duidelijk blijkt dat de inrichting niet verenigbaar is met de onmiddellijke omgeving en de goede plaatselijke ordening, en de motieven die terzake in het bestreden besluit worden aangehaald volstrekt niet afdoende en pertinent zijn, en er daarenboven geen

antwoord wordt verstrekt op de door de beroepsindiener geformuleerde bezwaren";

dat hij vervolgens het middel als volgt toelicht :

"Eerste onderdeel

1. De verwerende partij is bij de beoordeling van de milieuvergunningsaanvraag verplicht de bestemming vastgelegd in de plannen van aanleg in acht te nemen, nu die plannen conform art. 2 van het Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22.10.1996 (verder afgekort D.R.O.) bindende en verordenende kracht hebben.

In casu is de inrichting die het voorwerp uitmaakt van het bestreden besluit gelegen in woongebied volgens het goedgekeurd gewestplan Hasselt-Genk.

Volgens art. 5 1.0 van het K.B. dd. 28.12.1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen zijn woongebieden bestemd voor 'wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, (...). Deze bedrijven, voorzieningen en inrichtingen mogen echter maar worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving.

Of een bepaalde inrichting 'thuishoort' in een woongebied, dient derhalve bepaald te worden via een dubbele toetsing naar enerzijds de bestaanbaarheid van de inrichting met de bestemming woongebied en anderzijds de verenigbaarheid ervan met de onmiddellijke omgeving.

Art. 19 in fine van hoger vermeld koninklijk besluit koppelt hieraan nog een derde voorwaarde, m.n. dat een vergunning, ook al is de aanvraag niet in strijd met het gewestplan, slechts kan afgegeven worden voorzover de uitvoering van de handelingen en werken verenigbaar is met de goede plaatselijke ordening.

2. Toegepast op huidige casus is de eerste vraag derhalve of de inrichting bestaanbaar is met de bestemming woongebied, m.a.w. of de inrichting niet in een daartoe aangewezen gebied moet worden afgezonderd.

De verzoekende partij moet vaststellen dat de verwerende partij deze vraag niet eens lijkt te stellen, nu er in het bestreden besluit geen sprake is van het aspect 'verenigbaarheid van de inrichting met de voorschriften' (cfr. infra).

Dit is uiteraard problematisch, nu deze bestaanbaarheid in casu allesbehalve vanzelfsprekend is, wel integendeel.

Volgens de Omzendbrief dd. 08.07.1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen dient men bij het beoordelen van de bestaanbaarheid met de bestemming van woongebied rekening te houden met de aard en de omvang van het bedrijf, waardoor dat laatste inzonderheid om redenen van ruimtelijke ordening niet in het betrokken woongebied kan worden ingeplant, ofwel wegens het intrinsiek hinderlijk of storend karakter van het bedrijf, ofwel wegens het bijzonder karakter van het woongebied.

Dat de inrichting in casu een intrinsiek hinderlijk en storend karakter heeft, staat vast. Zoals in de milieuvergunningsaanvraag wordt aangegeven, bestaat de activiteit van de NV EURORENT in de verhuur van machines en gereedschappen aan de industrie, de vakman en de doe-het-zelver.

Deze activiteit gaat per definitie gepaard met een permanente aan- en afvoer van cliënteel, zowel particulieren als grote aannemers of andere bedrijven (met vaak grote vrachtwagens enz.), die tot een verhoogde verkeersdruk en verkeersonveiligheid aanleiding geven. Het laden, lossen en stapelen van

allerlei grote en kleine materialen is op zich bijzonder luidruchtig, en deze geluidsoverlast wordt nog versterkt door het opstarten, proefdraaien enz. van de diverse machines. Inherent aan de aard van de verhuurde materialen is dat zij meestal aangewend worden in de bouwsector, hetgeen tot gevolg heeft dat de activiteiten 's morgens reeds zeer vroeg, vanaf ongeveer 6 u., starten en slechts eindigen rond 18.30 u. De exploitatie van de inrichting gaat ook onvermijdelijk gepaard met geur- licht- en stofhinder (zie toelichting bij het moeilijk te herstellen ernstig nadeel).

Naast het bestaan van de objectieve hinderlijkheid van de inrichting, moet anderzijds ook rekening gehouden worden met het eigen karakter van het betrokken woongebied. In casu zal niet kunnen ontkend worden dat de inrichting gevestigd is in een rustige residentiële woonwijk.

Er kan derhalve geen betwisting bestaan over het feit dat de inrichting de woonfunctie van het gebied zoals dat thans bestaat, en waarin de verzoekende partij leeft, in gevaar brengt.

Uit al de voorgaande gegevens had de verwerende partij derhalve, in redelijkheid, moeten afleiden dat de inrichting enkel thuishoort in een gebied specifiek bestemd voor industriële of ambachtelijke bedrijven (zie art. 7.2.0 van het K.B. dd. 28.12.1972).

Onrechtstreeks kan dit overigens ook worden afgeleid uit het feit dat het college van burgemeester en schepenen vond dat er in elk geval een bufferzone diende te worden aangelegd. Bufferzones zijn slechts nodig daar waar een overgangsgebied nodig is tussen gebieden waarvan de bestemmingen niet met elkaar te verenigen zijn ... (art. 14.4.5 K.B. dd. 28.12.1972).

Geconfronteerd met de bezwaren van de verzoekende partij reageert de NV EURORENT overigens systematisch door te stellen dat er in de buurt onvoldoende industrieterreinen ter beschikking zijn, zodat hij noodgedwongen elders plek moest zoeken.

Conclusie : de verwerende partij is er ten onrechte van uit gegaan dat de inrichting bestaanbaar is met de bestemming woongebied. Meer nog, zij heeft dit belangrijke aspect niet eens deftig onderzocht.

3. Doch zelfs als men al zou kunnen aannemen dat de inrichting in kwestie bestaanbaar is met de bestemming woongebied -quod certe non-, dan nog kan een niet-residentiële inrichting slechts worden toegelaten in woongebied indien ze verenigbaar is met de onmiddellijke omgeving.

De beoordeling van de verenigbaarheid impliceert (zie Omzendbrief dd. 8.07.1997) een nauwkeurige en concrete controle op basis van een omstandige analyse van de algemene aanleg van het betrokken gebied en van de weerslag van (de uitbating van) de inrichting op de levensomstandigheden van de wijk.

Van dergelijke analyse is in het bestreden besluit echter helemaal niets terug te vinden.

Dit is schrijnend, als men weet dat de inrichting is ingeplant in een rustige residentiële woonwijk, en men precies in die gevallen erover moet waken dat de woonzone een leefbaar klimaat behoudt.

Ook het advies van AROHM schiet, net als het bestreden besluit zelf, tekort in deze in concreto-beoordeling. Na het citeren van de toepasselijke artikelen wordt zonder meer gesteld 'dat de inrichting verenigbaar is met de geldende stedenbouwkundige voorschriften'.

Tenslotte is er nog de -door de verwerende partij eveneens onbeantwoorde- vraag naar de verenigbaarheid van de inrichting met de goede plaatselijke ordening.

Er dient daarbij gekeken te worden (letterlijk) naar de inrichting vanuit visueel-esthetisch oogpunt. Het behoeft geen betoog dat een grote opslagplaats met een terrein in open lucht dat vol staat met materialen en machines moeilijk op esthetisch verantwoorde wijze kan ingepast worden in een woonwijk. Het college van burgemeester en schepenen heeft dit erkend, nu zij zelf stelt dat de inrichting aan het oog moet worden onttrokken door een 'zichtscherm'. Ook de verwerende partij stelt dat er bij het afleveren van de nodige stedenbouwkundige vergunningen de aandacht zal moeten geschonken worden aan afschermende groenschermen.

Daarbij verliest de verwerende partij wel even uit het oog dat er op het terrein vlak naast de woning van de verzoekende partij ook hoogtewerkers worden geplaatst (zie foto's - stuk 4), die niet aan het zicht kunnen onttrokken worden door een groen haagje ...

5. Gelet op de onbestaanbaarheid van de inrichting met de bestemming woongebied, en de onverenigbaarheid ervan met de onmiddellijke omgeving en de goede plaatselijke ordening, schendt het bestreden besluit de in de aanhef aangegeven artikels, zodat het eerste onderdeel ernstig is.

Tweede onderdeel

1. Ingevolge de materiële motiveringsplicht dient een beslissing van de overheid te berusten op in rechte en in feite afdoende motieven. De formele motiveringsplicht, verwoord in de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, vereist daarenboven dat deze motieven ook als dusdanig terug te vinden zijn in het bestreden besluit zelf.

In het eerste onderdeel werd reeds toegelicht dat de verwerende partij heeft nagelaten om de bestaanbaarheid enerzijds en de verenigbaarheid van de inrichting anderzijds te onderzoeken. Het is dan ook niet verwonderlijk dat ook de motivering m.b.t. dit essentieel beoordelingselement zonder meer ontbreekt.

De verwerende partij vermeldt wel dat de inrichting gelegen is in woongebied, maar meent vervolgens te kunnen volstaan met de vermelding dat 'vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten, gesteld kan worden dat de uit te voeren activiteiten, die het voorwerp zijn van de vergunningsaanvraag, verenigbaar zijn met de voorschriften die gelden voor bovenvermeld gebied'.

Volgens vaste rechtspraak van Uw Raad zijn stijlclausules uit den boze, en hoger vermelde overweging is niets meer dan dat.

Een concrete motivering omtrent de intrinsieke hinderlijkheid van de inrichting, de preciese aard van de omgeving, de verenigbaarheid met de goede plaatselijke ordening ontbreekt volledig.

2. In het bestreden besluit komen verder weliswaar nog andere overwegingen voor (grotendeels overgenomen uit het advies van AROHM), doch deze missen allen pertinentie voor wat de 'bestaanbaarheids- en verenigbaarheidsproblematiek' betreft.

Dat bijvoorbeeld de exploitant de nodige stedenbouwkundige vergunningen moet bekomen, spreekt voor zich, en voegt derhalve niets toe (de verwerende partij schijnt dit zelf ook wel te weten waar ze stelt dat dit moet geregeld en opgevolgd (te) worden in het kader van de wet op de stedenbouw).

Hetzelfde kan gezegd worden voor de verwijzing naar art. 5 Milieuvergunningsdecreet inzake de koppeling milieuvergunning-bouwvergunning. Voor de beoordeling van de verenigbaarheid mist dit gegeven iedere relevantie.

Het loutere feit dat er voor de activiteiten van de NV EURORENT geen verbodsbepalingen bestaan, kan niet tot gevolg hebben dat (dat) de inrichting 'bijgevolg' ter plaatse kan worden geëxploiteerd. Er zijn immers voor heel wat hinderlijke activiteiten en inrichtingen geen specifieke verbodsbepalingen voorzien, maar dit betekent geenszins dat zij dan ook automatisch verenigbaar zouden zijn met de stedenbouwkundige voorschriften.

Dat de NV EURORENT intussen het perceel palend aan dat van de verzoekende partij heeft aangekocht met de bedoeling de woning die er staat (en die voor de verzoekende partij nog enigszins fungeerde als buffer) af te breken om ook dat terrein te gebruiken voor laden, lossen en opslaan van materialen, is al helemaal geen reden om de vergunning toe te kennen.

Er wordt daarmee niet enkel aangegeven dat de hele laad - en losactiviteit op dit ogenblik juist niet ordentelijk verloopt, maar daarenboven kan een uitbreiding van het werkterrein tot vlak tegen de perceelsgrens van de verzoekende partij bezwaarlijk worden aanzien als voorbeeld van 'inpasbaarheid' in een woonwijk (nog los van het feit dat dit strijdig is met de overweging in het besluit van het college dat 'de los- en laadzone in de mate van het technisch mogelijke zo ver mogelijk van de aanpalende woning moet worden ingeplant'). De buurt is in het geheel niet gebaat met de uitbreiding van het terrein, omdat dit hoedanook uitdraait op een ongeoorloofde toename van de hinder.

Dat er tenslotte enkele (inhoudelijk weinig voorstellende) bijzondere voorwaarden worden opgelegd, kan misschien deels tot gevolg hebben dat de inrichting 'op een milieuverantwoorde wijze' kan worden uitgebaat, maar dit impliceert niet dat de inrichting daarmee ook bestaanbaar is met de bestemming woongebied, en verenigbaar met de onmiddellijke orngeving en een goede plaatselijke ordening.

3. Dit alles is des te problematischer nu de verzoekende partij in zijn beroepschrift precies opwerpt dat een dergelijke inrichting met een industrieel karakter absoluut niet thuishoort in een woongebied, en zeker niet in een rustige residentiële wijk. De verzoekende partij stelt expliciet:

> 'onze straat heeft altijd en is nog steeds gelegen in een woonzone; dit wordt bevestigd op het plan van de gemeente waarop onze straat en omliggende straten donkerrood gekleurd zijn waarbij dit toch wil zeggen dat het hier een woonzone betreft en geen industriezone; (...)
>
> Onze hoop op rechtvaardigheid en op een rustige en menswaardige manier van wonen werd nu bruut de kop ingedrukt.
>
> Onze enige woning hebben wij 30 jaar geleden gebouwd in een eenvoudige nette straat en nu (...) zijn wij beland in een vieze lawaaierige straat waarbij onze woning geprangd wordt tussen kraanwagens, bulldozers en een zeer uitgebreid vrachtwagenpark en lawaai van 's morgens vroeg tot 's avonds laat'.

Art. 50, 3° VLAREM I bepaalt dat de uitspraak over het beroep een gemotiveerde beslissing over de aanspraken of bezwaren van de beroepsindiener moet omvatten.

In casu antwoordt de verwerende partij in het geheel niet op de in beroep aangevoerde argumenten, en maakt de verwerende partij er zich gemakkelijk van af, door, weeral met een stijlformule, te stellen dat 'de argumenten van de beroeper niet kunnen worden weerhouden' (zie R.v.St. nr. 48.186 dd. 23.06.1994; R.v.St. nr. 66.076 dd. 24.04.1997).

Volgens vaste rechtspraak van Uw Raad wordt de specifieke motiveringsplicht voorzien in art. 50, 3° VLAREM I strenger geacht dan de algemene formele motiveringsplicht (zoals besproken in punt 2).
4. Samengevat kan de verzoekende partij stellen dat de verwerende partij de motiveringsplicht, zowel materieel als formeel, volledig heeft miskend, zodat ook het tweede onderdeel ernstig is.
Derde onderdeel

Uit de toelichting bij hoger vermelde onderdelen blijkt duidelijk dat de verwerende partij zich niet de moeite heeft getroost om de plaatselijke situatie voldoende te onderzoeken, en de concrete impact van de activiteiten waarvoor vergunning gevraagd wordt niet op een zorgvuldige wijze heeft ingeschat.

Er is verder ook geen sprake van een billijke afweging van de in het geding zijnde belangen. Er is geen oog voor de belangen van de buurtbewoners, zoals die concreet worden geformuleerd door de verzoekende partij. De argumenten inzake onbestaanbaarheid en onverenigbaarheid worden op kennelijk onredelijke wijze van tafel geveegd, zonder dat het voor de verzoekende partij duidelijk is welk standpunt de verwerende partij concreet inneemt opzichtens zijn bezwaren.

Derhalve zijn ook het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel in casu geschonden";

3.1.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota niet op het middel antwoordt;

3.1.1.3. Overwegende dat de tussenkomende partij het middel in haar verzoekschrift tot tussenkomst als volgt beantwoordt :

"2.1.Met betrekking tot het eerste onderdeel

Art. 5.1.0 en art. 19 in fine van het K.B. van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen zouden geschonden zijn, quod non.

Het betreffende artikel vermeldt twee redenen waarom handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf niet kunnen worden toegelaten in een woongebied. Dit is enerzijds wanneer een bedrijf, omwille van zijn activiteiten en om redenen van goede ruimtelijke ordening, moet worden afgezonderd en dus niet in dat gebied kan bestaan en anderzijds wanneer dit bedrijf onverenigbaar is met de onmiddellijke omgeving.

Voor de beoordeling van de onmogelijke coëxistentie moet rekening gehouden worden met de aard en de omvang van het bedrijf, die zijn inplanting in het betrokken woongebied onmogelijk maken, en dit hetzij omwille van zijn wezenlijk hinderlijk karakter, hetzij omwille van de eigen kenmerken van het woongebied. (R.v.St. nr. 77.988, 6 januari 1999).

De vergunningverlenende overheid heeft dit gegeven in acht genomen.

Gezien alle andere activiteiten en inrichtingen uit de milieuvergunningsaanvraag van Tussenkomende partij slechts behoren tot Klasse 3 en daardoor slechts een meldingsplicht inhouden, diende de vergunningverlenende overheid bij de beoordeling van (on)verenigbaarheid slechts één activiteit of inrichting in acht te nemen met name 'het stallen en wassen van eigen voertuigen'.

Er werd een vergunning aangevraagd en verkregen voor maximaal 15 voertuigen en maximaal 45 aanhangwagens. De omvang van deze bedrijvigheid is aldus beperkt.

Het loutere stallen en wassen van eigen voertuigen is evenmin intrinsiek hinderlijk.

Het woongebied waar Tussenkomende partij haar inrichting wil exploiteren is een 'gewoon' woongebied en heeft derhalve geen bijzonder karakter.

Verzoekende partij noemt de betreffende woonomgeving een 'rustige residentiële woonwijk'.

Deze kwalificatie strookt niet met de werkelijkheid. Eén derde van de percelen in de Wielerbaanstraat wordt benomen door nijverheid (zie bijlage 4).

Op de percelen met nrs. 45w132,45c128,46y73en 45b128 gelegen aan de Wielerbaanstraat is de NV MALLANTS actief. De NV MALLANTS handelt in bouwmaterialen.

De AFDELING ROHM-LIMBURG van AROHM is in haar advies van 8 februari 2002 eveneens omstandig ingegaan op de verenigbaarheid van de vergunde inrichting met de onmiddellijke omgeving en haar bestaanbaarheid met de bestemming woongebied.

De Raad van State heeft bepaald dat moet beoordeeld worden of de betreffende coëxistentie al dan niet onmogelijk is.

'Onmogelijk' betekent : op geen enkele wijze, onder geen enkele voorwaarde mogelijk.

Uit nergens blijkt de onmogelijkheid van de coëxistentie van de inrichting van Tussenkomende partij met de onmiddellijk(e) omgeving, noch de onbestaanbaarheid met de bestemming woongebied.

De coëxistentie wordt zelfs mogelijk gemaakt door de bijzondere voorwaarden en preventieve maatregelen die door de vergunningverlenende overheid worden opgelegd.

Zo zullen onder meer afschermende groenschermen worden geplaatst door Tussenkomende partij.

Bovendien werd door Tussenkomende partij een bijkomend perceel (met nr. 45/t/93) aangekocht ten einde het laden en lossen en het stapelen van voorwerpen op een meer ordentelijke wijze te laten verlopen hetgeen de buurt alleen maar ten goede komt.

Voorts werden voor de gebouwen waarin Tussenkomende partij de betreffende inrichting wil exploiteren de noodzakelijke stedenbouwkundige vergunningen afgeleverd.

Het eerste onderdeel van het enige middel van Verzoekende partij is dan ook niet ernstig.

2.2.Met betrekking tot het tweede onderdeel

Verzoekende partij stelt dat Verwerende partij de op haar rustende motiveringsplicht heeft geschonden zoals neergelegd in art. 50, 3° van VLAREM I en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Art. 50, 3°, b) bepaalt dat de Bestendige Deputatie van de provincie binnen een termijn van vier maanden te rekenen vanaf de datum van ontvangst van het beroep uitspraak doet over dit beroep en dat deze uitspraak een gemotiveerde beslissing omvat over de aanspraken en bezwaren die door de indieners van het beroep werden gesteld.

De motiveringsplicht heeft tot doel aan de betrokkene een inzicht te geven van de motieven op basis waarvan de bestendige deputatie haar beslissing heeft genomen (R.v.St. nr. 90.096, 9 oktober 2000).

De motiveringsplicht geldt voor de feitelijke en juridische overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De beslissing nemende overheid moet ingewonnen adviezen in overweging nemen en haar beslissing moet daarvan de sporen dragen (R.v.St., nr. 89.919, 29 september 2000).

In tegenstelling tot wat Verzoekende partij beweert, heeft Verwerende partij haar beslissing omstandig gemotiveerd en is deze motivering ook opgenomen in het overwegend gedeelte van haar beslissing.

Verwerende partij heeft het advies ingewonnen van drie onafhankelijke instanties die uitermate bevoegd zijn om ter zake betrouwbaar en correct advies te verlenen.

Het betreft hier de Afdeling Milieuvergunningen van AMINAL en de Afdeling ROHM -Limburg van AROHM.

De overwegingen van beide instanties werden omstandig opgenomen in het overwegend gedeelte van de beslissing van Verwerende partij.

Een administratieve overheid schendt de motiveringsplicht niet door naar een advies te verwijzen, op voorwaarde dat de bestuurde kennis heeft van dit advies en op die manier op de hoogte is van de motieven van de beslissing (R.v.St., nr. 75.389, 22 juli 1998).

Bij het nemen van haar beslissing heeft Verwerende partij deze gunstige adviezen van zowel de Afdeling Milieuvergunningen van AMINAL als de Afdeling ROHM - Limburg van AROHM, ook systematisch gevolgd.

Verwerende partij heeft geen beslissing genomen tegen welk advies van welke adviesverlenende instantie ook in.

Ook het advies van de Provinciale Milieuvergunningscommissie werd door Verwerende partij ingewonnen.

Dat deze Provinciale Milieuvergunningscommissie op 2 april 2002 een gunstig advies uitbracht (en bijgevolg de niet-inwilliging van het beroep adviseerde) werd eveneens opgenomen in het overwegend gedeelte van de Bestreden beslissing.

Naast de adviezen van onafhankelijke instanties zijn in het overwegend gedeelte van de Bestreden beslissing uiteraard ook heel wat overwegingen van Verwerende partij zelf opgenomen.

Dat de burgemeester van Leopoldsburg een samengesteld dossier heeft opgemaakt, conform art. 19 VLAREM I, waaruit blijkt dat het openbaar onderzoek heeft plaatsgehad van 3 oktober 2001 en 2 november 2001 en dat tijdens het onderzoek geen bezwaren werden ingediend, maakt eveneens deel uit van de motivering waarop de Bestreden beslissing is gestoeld.

De motieven van de Bestreden beslissing blijken dan ook duidelijk uit de bestreden beslissing zelf.

Wie de motieven van de bestreden beslissing blijkt te kennen, kan zich niet nuttig op de schending van de formele motiveringsplicht beroepen .(R.v.St., nr. 51.004, 28 december 1994). Verzoekende partij, die de motieven van de Bestreden beslissing kent kan zich dus niet beroepen op dit onderdeel van het door haar ingeroepen middel.

Verwerende partij heeft de formele noch de materiële motiveringsplicht geschonden.

Art. 50, 3˚ van VLAREM I werd evenmin geschonden.

Het tweede onderdeel van het enige middel van Verzoekende partij is dan ook evenmin ernstig.

2.3. Met betrekking tot het derde onderdeel

Verwerende partij zou de beginselen van behoorlijk bestuur hebben geschonden m.n. het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel - quod non.

In de loop van de milieuvergunningsprocedure hebben verschillende instanties hun advies uitgebracht.

In eerste aanleg (milieuvergunningsaanvraag voor college van Burgemeester en schepenen van Leopoldsburg) hebben volgende instanties gunstig geadviseerd :

- de gemeentelijke brandweer (15 oktober 2001)
- de gemeentelijke milieudienst (4 december 2001)
- het schepencollege zelf heeft op 27 december 2001 gunstig beslist.

n.a.v. het openbaar onderzoek werden geen bezwaren ingediend.

In tweede aanleg (beroep bij bestendige deputatie van provincie Limburg) hebben volgende instanties gunstig geadviseerd :

- de afdeling milieuvergunningen van AMINAL (7 maart 2002)
- de afdeling ROHM-Limburg van AROHM (8 februari 2002)
- de Provinciale Milieuvergunningscommissie (2 april 2002)
- de bestendige deputatie heeft het beroep van Verzoekende partij dan ook niet ingewilligd (2 mei 2002).

Verwerende partij heeft een beslissing genomen die wordt ondersteund door een gunstig advies van 5 onafhankelijke bevoegde instanties.

Verwerende partij heeft een beslissing genomen in de lijn van het gebrek aan bezwaren tijdens het openbaar onderzoek van 3 oktober 2001 tot en met 2 november 2001.

Alle overwegingen en motieven werden integraal gevolgd door Verwerende partij.

Verwerende partij is dan ook zorgvuldig en redelijk te werk gegaan.

De beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden dan ook niet geschonden.

Het derde onderdeel van het enige middel van Verzoekende partij is dan ook evenmin ernstig.

Het enige middel van Verzoekende partij is ongegrond en niet ernstig";

3.1.2. <u>Bespreking</u>

Overwegende dat de bovenstaande argumenten als volgt worden beoordeeld :

3.1.2.1. Er wordt niet betwist dat de inrichting volgens het gewestplan Hasselt-Genk, vastgesteld bij koninklijk besluit van 3 april 1979, gelegen is in een woongebied.

Artikel 5.1.0, van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen bepaalt :

> "De woongebieden zijn bestemd voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, voor groene ruimten, voor sociaal-culturele inrichtingen, voor openbare nutsvoorzieningen, voor toeristische voorzieningen, voor agrarische bedrijven.
> Deze bedrijven, voorzieningen en inrichtingen mogen echter maar worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving".

Deze bepaling houdt in dat inrichtingen voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf enkel in een woongebied toegestaan kunnen worden onder de dubbele voorwaarde dat zij niet wegens de taken van bedrijf die zij uitvoeren, om redenen van goede ruimtelijke ordening, in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, m.a.w. dat zij bestaanbaar zijn met de bestemming woongebied, en dat zij verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving.

Bij het beoordelen van de bestaanbaarheid dient rekening gehouden te worden met de aard en de omvang van het bedrijf, waardoor dat laatste inzonderheid om redenen van ruimtelijke ordening niet in het betrokken woongebied kan worden ingeplant, ofwel wegens het intrinsiek hinderlijk of storend karakter van het bedrijf, ofwel wegens het bijzonder karakter van het woongebied (bv. louter residentiële villawijk, of woonpark).

Bij het beoordelen van de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving, dient uitgegaan te worden van de specifieke kenmerken van de onmiddellijke omgeving die voornamelijk afhankelijk zijn van de aard en het gebruik of de bestemming van de in die omgeving bestaande gebouwen of open ruimten, of van de bijzondere bestemming die het bijzonder plan van aanleg van het gebied aan die omgeving heeft gegeven.

3.1.2.2. Het bestreden besluit is als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat, vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten, gesteld kan worden dat de uit te voeren activiteiten, die het voorwerp zijn van de vergunningsaanvraag, verenigbaar zijn met de voorschriften die gelden voor bovenvermeld gebied;

dat de aandacht van de exploitant wèl moet gevestigd worden op het feit dat de vereiste stedenbouwkundige vergunningen, waarin de nodige aandacht moet worden geschonken aan afschermende groenschermen, nog moeten worden bekomen;

dat dit echter een aangelegenheid is welke moet geregeld en opgevolgd worden in het kader van de wet op de stedenbouw;

dat hieromtrent wèl nog kan worden verwezen naar artikel 5 van het milieuvergunningsdecreet waarin de koppeling tussen milieu- en bouwvergunning wordt geregeld, dat hierin staat bepaald dat de milieuvergunning voor een inrichting waarvoor een bouwvergunning nodig is geschorst blijft zolang deze laatste niet is verleend;

Overwegende dat het voorwerp van dit beroependossier de exploitatie betreft van een inrichting voor de verhuur van machines, gereedschappen aan de industrie, vakman en doe-het-zelver;

dat voor deze activiteiten geen verbodsbepalingen voorzien zijn en bijgevolg ter plaatse kunnen worden geëxploiteerd;

dat exploitant bovendien, door de aankoop en de afbraak van de woning op perceelnr. 45 t 93, de bedoeling heeft om het laden en lossen en het stapelen van voorwerpen op een meer ordentelijke wijze te laten verlopen hetgeen de buurt alleen maar ten goede komt;

Overwegende dat de argumenten van de beroeper niet kunnen worden weerhouden; dat in het vergunningsbesluit van het schepencollege, naast de algemene en sectorale bepalingen van V1arem II, nog bijkomende bijzondere voorwaarden werden opgelegd om de hinder afkomstig van de vergunningsplichtige activiteiten tot een aanvaardbaar niveau te beperken; dat uit het onderzoek duidelijk blijkt dat bij strikte naleving van de opgelegde exploitatievoorwaarden deze inrichting op een milieu verantwoorde wijze kan worden uitgebaat;

Overwegende dat, rekening houdend met het voorgaande, er voldoende aanwijzingen zijn om aan te nemen dat de uitvoering van de aangevraagde vergunningsplichtige activiteiten ter plaatse weinig hinder en/of gevaar zullen opleveren voor de buurt en het milieu aldaar;

Overwegende dat het daarom past het ingediende beroep niet in te willigen en de omstreden beslissing, d.d. 27 december 2001 van het college van burgemeester en schepenen van Leopoldsburg, te bevestigen;

Gelet op de door de adviserende diensten voorgestelde en in het besluit van het schepencollege opgelegde exploitatievoorwaarden die, mits ze worden nageleefd, van aard zijn om het gevaar, de ongezondheid en/of hinder binnen de voor de buurt aanvaardbare perken te houden";

3.1.2.3. Uit de bovenstaande motivering blijkt dat op het vlak van de toetsing van de aanvraag aan de bestaanbaarheid met de bestemming woongebied en de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving het bestreden besluit enkel vermeldt dat "vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en -ruimtelijke aspecten, gesteld kan worden dat de uit te voeren activiteiten, die het voorwerp zijn van de vergunningsaanvraag, verenigbaar zijn met de voorschriften die gelden voor bovenvermeld gebied".

Voor het overige heeft de motivering betrekking op aspecten die volgens de verwerende partij opvolging verdienen in het kader van de beoordeling van de vereiste stedenbouwkundige vergunningen en op de aanvaardbaarheid van het bedrijf vanuit milieutechnisch oogpunt.

Uit de gegeven motivering blijkt niet dat de verwerende partij de bestaanbaarheid en de verenigbaarheid van de inrichting concreet heeft onderzocht.

Uit de vermelding dat de activiteiten "vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten (...) verenigbaar zijn" blijkt zulke concrete toetsing in elk geval niet wegens het te algemeen en te stereotiep en daarom nietszeggend karakter ervan.

De overweging in het bestreden besluit dat voor de activiteiten "geen verbodsbepalingen voorzien zijn" - voor zover die vermelding al betrekking heeft op de stedenbouwkundige toetsing van de aanvraag (schijnbaar wordt immers gealludeerd op de in de milieuwetgeving voorkomende verbods- en afstandsregels voor bepaalde hinderlijke inrichtingen) - impliceert geenszins dat de inrichting voldoet aan de in artikel 5.1.0 van het inrichtingsbesluit gestelde voorwaarden.

3.1.2.4. De argumenten die de tussenkomende partij doet gelden kunnen niet worden bijgetreden.

Vooreerst diende de verwerende partij wel degelijk uit te gaan van de volledige inrichting, inclusief de, afzonderlijk beschouwd, meldingsplichtige onderdelen ervan.

Bovendien blijkt uit het hierboven onder punt 3.1.2.3 gestelde dat in de motivering van het bestreden besluit zelfs geen planologische toetsing van de

aan de vergunningsplicht onderworpen onderdelen van de inrichting valt te bespeuren, zodat het aangevoerde argument alleszins niet terzake doet.

De bewering dat het betrokken woongebied slechts "gewoon" zou zijn en geen "bijzonder" karakter zou hebben -daargelaten de vraag of die door de tussenkomende partij gegeven kwalificatie de juiste is- en de bewering waarin wordt voorgehouden dat "de onmogelijkheid van coëxistentie" met het woongebied nergens blijkt, maken een post factum motivering uit die niet in aanmerking kan worden genomen en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het bestreden besluit op het vlak van de planologische aanvaardbaarheid van de inrichting onvoldoende gemotiveerd is.

Evenmin kan de tussenkomende partij met goed gevolg verwijzen naar het advies dat de afdeling ruimtelijke ordening op 8 februari 2002 heeft uitgebracht en waarin "omstandig" zou zijn ingegaan op de bestaanbaarheid en verenigbaarheid van de inrichting. Bedoeld advies is weliswaar opgenomen in de aanhef van het bestreden besluit maar van enige "omstandige" toetsing van de vergunningsaanvraag aan de in artikel 5.1.0 van het inrichtingsbesluit van 28 december 1972 gestelde voorwaarden, kan niets worden ontwaard.

Het middel is bijgevolg in de aangegeven mate ernstig;

3.2. <u>Moeilijk te herstellen ernstig nadeel</u>

3.2.1. <u>Standpunten van de partijen</u>

3.2.1.1. Overwegende, wat de tweede schorsingsvoorwaarde betreft, dat de verzoeker aanvoert :

> "De verzoekende partij lijdt ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.
>
> Het nadeel dat de verzoekende partij lijdt bestaat in de hinder die veroorzaakt wordt door de exploitatie van de NV EURORENT.
>
> De verzoekende partij is vooral slachtoffer van ernstige geluidshinder, die veroorzaakt wordt door het quasi permanent laden en lossen van materialen en gereedschappen en het opstarten en proefdraaien van machines. Dit gebeurt thans voor het grootste deel op straat, op enkele meters van de woning van de verzoekende partij.
>
> Dat deze geluidshinder ernstig is, blijkt niet enkel uit het feit dat hoger vermelde activiteiten op zich zeer luidruchtig zijn (en door de verzoekende partij niet enkel in zijn tuin maar ook binnen in zijn woning zeer goed gehoord worden) maar ook door de frequentie ervan (bijna permanent de hele dag door,

ook op zaterdagen) en vooral door het feit dat de lawaaierige activiteiten reeds starten rond 6 u. 's morgens en pas eindigen rond 19 u. 's avonds.

De verzoekende partij vreest trouwens het ergste wanneer de aangrenzende woning, eigendom van de NV EURORENT, ook effectief afgebroken zal worden om plaats te maken voor extra laad- en los- en opslagruimte. De geluidsoverlast zal alsdan alleen maar erger worden, nu één en ander vlak naast de woning van de verzoekende partij zal gebeuren, zonder enige vorm van of mogelijkheid tot akoestische isolatie.

Evenmin onbelangrijk is de verkeersonveiligheid die gecreëerd wordt doordat een groot deel van de activiteiten half of helemaal op de Wielerbaanstraat plaatsgrijpen. Vrachtwagens, bestelwagens en voertuigen met aanhangwagens die zich 'eventjes' parkeren midden van de weg zijn schering en inslag, waardoor voorbijgangers verplicht worden tussen de voertuigen door te slalommen, zodat een normaal veilig verkeer op straat uitgesloten is.

Daarenboven verhinderen de 'geparkeerde' voertuigen het uitzicht op de weg wanneer de verzoekende partij zijn uitrit wil verlaten, met alle risico's vandien.

Bijkomend moet de verzoekende partij ook heel wat geurhinder ondergaan (mazout- en uitlaatgassen, oliesporen op de weg) en stofhinder (niet enkel van het verkeer, maar tevens van de laad- en losactiviteiten, en het uitproberen van bijv. slijpmachines, edm.).

Verder lijdt de verzoekende partij ook schade vanuit visueel-esthetisch oogpunt, nu er op het terrein vlak naast hem zgn. hoogtewerkers worden gestationneerd (zie foto's), die per definitie zo hoog zijn dat je er onmogelijk over of langs kan kijken en dat geen enkel groenscherm hoog genoeg is. Daarenboven wordt er vaak verlichting gehecht aan deze installaties, zodat er ook nog lichthinder bestaat.

Tenslotte is de verzoekende partij ook zeer ongerust omtrent de vergunde opslag van zeer licht ontvlambare en gevaarlijke stoffen op een boogscheut van zijn woning. Deze bedreigen mogelijks zijn woning en alle bewoners (verhoogd brandgevaar, enz.).

De verzoekende partij verwoordt dit alles ook in zijn beroepschrift :

> 'Onze hoop op rechtvaardigheid en op een rustige en menswaardige manier van wonen werd nu bruut de kop ingedrukt.
>
> Onze enige woning hebben wij 30 jaar geleden gebouwd in een eenvoudige nette straat en nu ik met een klein pensioen hier van mijn, ik dacht toch wel verdiende rust, wil genieten zijn wij beland in een vieze lawaaierige straat waarbij onze woning geprangd wordt tussen kraanwagens, bulldozers, een zeer uitgebreid vrachtwagenpark en lawaai van 's morgens vroeg tot 's avonds laat'.

Hoger vermelde hinder leidt concreet tot een verregaande aantasting van de woon- en leefkwaliteit van de verzoekende partij (zie ook klacht bij parket - stuk 5). De verzoekende partij heeft destijds precies in de Wielerbaanstraat gebouwd omdat het een mooie en rustige wijk met een zuiver residentiële functie was.

Thans moet hij quasi machteloos toekijken hoe zijn woon- en leefgenot verdwijnt, en zijn woning een ernstige waardevermindering ondergaat.

Dergelijke nadelen kunnen niet zonder meer ongedaan gemaakt worden door de morele genoegdoening die een annulatiearrest kan geven, of door een financiële vergoeding. Het op een normale manier kunnen genieten van woning en tuin is nu eenmaal niet in geld te begroten.

De verzoekende partij lijdt dus wel degelijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel";

3.2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt :

"1. De verwerende partij meent hiertegen echter in de eerste plaats te moeten inbrengen dat de verzoekende partij weliswaar wel een aantal - beweerde - nadelen opsomt, doch dat zij geenszins aantoont of zelfs maar met enig argument aannemelijk maakt dat het nadeel dat zij aanvoert zo imminent is dat er enkel door middel van een schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit aan zou kunnen geremedieerd worden en dat, anders gesteld, een eventuele vernietiging niet zou kunnen volstaan om het herstel van het beweerde nadeel te kunnen waarborgen.

De verwerende partij meent trouwens te moeten opmerken dat het vervuld zijn van deze voorwaarde - die volgens artikel 17, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State nochtans een grondvoorwaarde is om een schorsing te kunnen funderen - in casu ook niet als 'evident' kan beschouwd worden, temeer daar het bestreden besluit d.d. 2 mei 2002 momenteel zelfs in zijn uitvoering geschorst is op grond van artikel 5, § 2 van het milieuvergunningsdecreet (zoals ook expliciet in de consideransen van het bestreden besluit (vermeld) wordt).

Het bovenvermelde impliceert dan ook dat er in casu al niet voldaan is aan een van de basisvoorwaarden om de schorsing van het bestreden besluit te kunnen rechtvaardigen.

2. Fundamenteler is echter dat de verzoekende partij louter een aantal bezwaren opsomt, doch dat zij helemaal niet aantoont dat uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zelf een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in de zin zoals bedoeld in artikel 17, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State zal of zelfs kan voortvloeien.

2.1. Er moet immers vastgesteld worden dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift telkens beroept op feiten en argumenten die zich hebben voorgedaan in het verleden, d.w.z. vóór de N.V. EURORENT over de thans bestreden milieuvergunning (of zelfs maar over enige milieuvergunning) beschikte.

Er kan echter bezwaarlijk worden ingezien hoe dergelijke feiten uit het verleden - waarvan er sommige zelfs lijnrecht indruisen tegen de voorwaarden waaronder de thans bestreden vergunning verleend werd - een nadeel zouden kunnen betekenen dat uit de tenuitvoerlegging van het besluit d.d. 2 mei 2002 voortvloeit, terwijl het toch een vaste rechtspraak is van uw Raad dat er een voldoende causaal verband moet bestaan tussen het bestreden besluit en het beweerde nadeel (R.v.St., SCHULZ en COLINET, nr. 39.995, 8 juli 1992; R.v.St., N.V. LIMBURGSE RECONVERSIEMAATSCHAPPIJ, nr. 76.507, 20 oktober 1998; R.v.St.,v.z.w. RESIDENTENSERVICE STER DER ZEE, STRUBBE en VAN DEN ABEELE, nr. 70.403, 18 december 1997).

Het is dan ook manifest duidelijk dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift geen nadeel aantoont in de zin zoals bedoeld in vermeld artikel 17, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

2.2 Daarenboven moet er beklemtoond worden dat het in casu ook niet waarschijnlijk is dat er uit de tenuitvoerlegging van het thans bestreden besluit, dat toch onder stringente voorwaarden verleend werd, in de toekomst dezelfde hinder zal voortvloeien als de verzoekende partij beweert in het verleden te hebben ondergaan.

Er mag immers niet vergeten worden dat de actuele milieuvergunning d.d. 2 mei 2002 - die per slot van rekening toch slechts voornamelijk betrekking heeft op inrichtingen van 3de klasse en die wat de inrichtingen 2de klasse betreft enkel het stallen en wassen van eigen voertuigen tot voorwerp heeft - in acht genomen haar voorwerp proportioneel toch aan strenge voorwaarden onderworpen werd, met name :

- aan de algemene en sectorale voorwaarden, waarin o.m. de volgende voorschriften vervat liggen :
  - de verplichting om de opslag van oliën, vetten en benzine in een inkuiping te plaatsen
  - het verbod van rustverstorende werkzaamheden op werkdagen tussen 19.00 u en 7.00 u en op zon- en feestdagen
  - het verbod om motoren warm te draaien in een zone van 50 meter vanaf een naastliggende woning
- aan de navolgende bijzondere voorwaarden
  - de los- en laadkade moet in de mate van het technisch mogelijke zo ver mogelijk van de aanpalende woning worden ingeplant
  - de bufferzone moet uitgebreid worden naar de perceelsgrenzen grenzend aan de percelen nrs. 45/Y50 en 45/F 133 en moet minimaal 5 meter breed zijn
  - het terrein moet voorzien worden met een omheining met afsluitbare poorten; langs de straatzijde moet er met beplanting een zichtscherm aangebracht worden
  - bij het regularisatiedossier voor een stedenbouwkundige vergunning moet er rekening worden gehouden met de constructievoorwaarden voor gesloten opslagplaatsen voor gassen..

Daarenboven voorzag de milieuvergunningsaanvraag van de N.V. EURORENT zelf reeds in de bijkomende inrichting van het perceel 45, T93, dat door de exploitant net werd aangekocht om het lossen en laden en het stapelen van materialen in de toekomst op een meer ordentelijke wijze te laten verlopen.

Indien het hierboven vermelde in acht wordt genomen, kan er niet anders dan geconcludeerd worden dat de nadelen die de verzoekende partij in haar verzoekschrift opsomt, in de toekomst zeer onwaarschijnlijk zullen zijn:

- wat de aangehaalde geluidshinder betreft moet er immers opgemerkt worden dat :
  - het proefdraaien van motoren op enkele meters van de woning van de verzoekende partij krachtens de thans bestreden milieuvergunning verboden wordt; in de opgelegde voorwaarden is immers bepaald dat er geen motoren mogen warmgedraaid worden binnen een zone van 50 (!) meter vanaf de naastliggende woning
  - het opstarten van activiteiten vanaf 6u 's morgens bij de bestreden milieuvergunning eveneens verboden werd; er mag slechts vanaf 7u ten vroegste begonnen worden en activiteiten moeten gestaakt worden om uiterlijk 19 uur
  - het door de bijkomende ingebruikname van het perceel 45/T93 net de bedoeling is dat er niet langer op straat gelost en geladen wordt
  - er door het verplicht aan te leggen groenscherm (dat reeds een geluidsdempende werking heeft) en door de verplichting een bufferzone van 5 meter in acht te nemen reeds op zich een zeer grote vermindering van de omgevingsgeluiden zal ontstaan

- het hierboven vermelde met des te meer reden zal gelden indien men in acht neemt dat in de bestreden vergunning eveneens de verplichting werd opgelegd de los- en laadkade zover mogelijk van de woning van de verzoeker in te planten.
  Hieruit volgt trouwens ook dat de opwerping van de verzoekende partij dat de ingebruikname van perceel 45/T93 méér hinder zal veroorzaken geen steek houdt, vermits de toegekende milieuvergunning het net onmogelijk maakt dat er op enkele meters van haar woning los- of laadactiviteiten zullen plaatsvinden

• wat de aangehaalde verkeersonveiligheid betreft, kan erop gewezen worden dat de toegekende milieuvergunning er net toe strekt los- en laadactiviteiten op het terrein van de exploitant te concentreren. Daartoe werd trouwens bij de vergunning ook de verplichting opgelegd de inrichting duidelijk af te bakenen door middel van een omheining met een afsluitbare poort.
  Het is dan ook moeilijk concipieerbaar hoe de toegekende milieuvergunning zelf een verhoging van de verkeersonveiligheid tot gevolg kan hebben.
  Trouwens, uit het relaas van de verzoekende partij blijkt duidelijk dat de hinder die zij beschrijft eerder voortvloeit uit verkeersovertredingen dan wel uit de thans bestreden vergunning. En ten slotte kan men eveneens de vraag opwerpen in welke mate het verkeer (en zelfs het vrachtwagenverkeer) in de Wielerbaanstraat uitsluitend of hoofdzakelijk aan de inrichting van de N.V. EURORENT moet worden toegeschreven. Per slot van rekening heeft de verzoekende partij zich zowel in haar beroepschrift bij de bestendige deputatie als in haar klacht bij de Procureur des Konings ook over een andere groothandel in de straat beklaagd en brengt zij nu geen bewijs bij dat de hinder die zij citeert rechtstreeks uit de exploitatie van de N.V. EURORENT zou voortvloeien

• ook de waarschijnlijkheid van de geciteerde geur- en stofhinder moet ernstig in vraag gesteld worden. In de eerste plaats moet er immers in herinnering gebracht worden dat de bestreden milieuvergunning -zoals gesteld- reeds voorwaarden bevat om de vermelde hinder te voorkomen, zoals het verbod om motoren te laten warmdraaien binnen een zone van 50 meter van de woning van verzoeker, het in acht nemen van een bufferzone van 5 meter, het aanleggen van een groenscherm ... Bovendien maakt ook de reeds aanwezige verharding op het terrein van de exploitant en de nog op perceel 45/T93 aan te leggen verharding het ontstaan van stofhinder niet waarschijnlijk.
  En ten slotte moet er toch aan herinnerd worden dat de aan de N.V. EURORENT toegekende en thans bestreden milieuvergunning toch geen zwaar vervuilende activiteiten tot voorwerp heeft, doch als klasse-2-activiteiten enkel het stallen en wassen van voertuigen. Dit gegeven in acht genomen, samen met de opgelegde exploitatievoorwaarden en de aanwezige en nog aan te leggen inrichting van het terrein, kan onmogelijk aangenomen worden dat er zich als gevolg van de toegekende milieuvergunning een zodanig ernstige geur- en stofhinder zal voordoen als de verzoekende partij beweert

• wat de visuele hinder betreft kan eraan herinnerd worden dat de bestreden milieuvergunning aan de exploitant de verplichting oplegt met beplanting een zichtscherm aan te brengen, wat visuele hinder sowieso zal voorkomen. En indien de verzoekende partij dan meent nog visuele

hinder te zullen ondervinden van hoogtewerkers die boven het plantenscherm uitsteken, kan hieraan verholpen worden door de hoogtewerkers verder van de perceelsgrens met het perceel van de verzoekende partij te plaatsen.

Deze geciteerde visuele hinder kan dan ook zeker niet gekwalificeerd worden als een ernstig nadeel dat onoverkomelijk uit de bestreden vergunning voortvloeit.

- ook het geciteerde risico op verhoogd brandgevaar moet toch wel in zware mate gerelativeerd worden.

  Men mag toch niet vergeten dat de aanwezige hoeveelheid gassen en ontvlambare stoffen die opgeslaan worden slechts zo gering is dat de opslag ervan slechts onder de 3de klasse-inrichtingen wordt gecatalogeerd en als dusdanig enkel meldings- en niet vergunningsplichtig is.

  Bovendien werd de bestreden milieuvergunning verleend onder voorwaarde dat de algemene en sectorale voorwaarden - waaronder deze vermeld in de hoofdstukken 5.16 en 5.17 - worden nageleefd en werd er als bijzondere voorwaarde nog eens opgelegd rekening te houden met de constructievoorwaarden voor gesloten opslagplaatsen voor gassen.

  De opgelegde voorwaarden moeten dan ook voldoende streng geacht worden om het aangehaalde risico binnen de perken te houden. De exploitatie van de N.V. EURORENT betreft per slot van rekening toch geen vuurwerkfabriek ...
- uit wat voorafgaat blijkt dan ook reeds dat ook het algemene, en verder niet toegelichte argument van de verzoekende partij als zou er uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit voor haar een verregaande aantasting van de woon- en leefkwaliteit voortvloeien, als weinig waarschijnlijk moet worden gekwalificeerd
- wat ten slotte het argument betreft dat er uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden vergunning een vermindering van de waarde van de woning van de verzoekende partij zal voortvloeien, moet er opgemerkt worden dat
  - de geciteerde hinder niet gestaafd wordt door enig bewijs of begin van bewijs en dan ook eerder als puur hypothetisch voorkomt
  - zelfs indien het niet slechts een louter gratuïte opmerking zou betreffen, het dan nog een louter financieel nadeel zou betreffen dat dan als dusdanig sowieso al niet als moeilijk te herstellen kan gekwalificeerd worden.

Er kan dan ook niet anders geconcludeerd worden dan dat het niet erg waarschijnlijk is dat er uit de tenuitvoerlegging van het thans bestreden besluit enig moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou voortvloeien voor de verzoekende partij. Het besluit bevat immers - precies omdat er, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij stelt, bij het onderzoek en de besluitvorming zeer zwaar rekening gehouden werd met de verenigbaarheid van de inrichting met de bestemming van het gebied en met de omgeving - erg stringente exploitatievoorschriften, zeker indien men rekening houdt met de aard van de inrichting en het feit dat de inrichting slechts voor 2 deelactiviteiten onder klasse 2 gerubriceerd is en alle overige activiteiten slechts meldingsplichtig zijn.

3. Volledigheidshalve kan er ten slotte op gewezen worden dat het noodzakelijke causale verband tussen het bestreden besluit en het beweerde nadeel evenmin zou bestaan indien men uit de bewoordingen van het verzoekschrift zou moeten begrijpen dat de verzoekende partij vreest dat de milieuver-

gunning en de opgelegde voorwaarden in de toekomst niet correct zouden worden nageleefd.

Ook in dat geval zouden de nadelen die de verzoekende partij aanhaalt immers niet voortvloeien uit het bestreden besluit van de bestendige deputatie zelf, doch wel uit een eventuele incorrecte naleving ervan. Het is echter evident dat er dan geen sprake is van een toereikend causaal verband tussen het besluit en het beweerde nadeel, zoals uw Raad trouwens reeds bij (het) herhaling geponeerd heeft (R.v.St., SCHULZ en COLINET, nr. 39.995, 8 juli 1992; R.v.St., v.z.w. NATUURFONDS WESTLAND, nr. 66.882, 20 juli 1995).

Bovendien moet er ook aangetekend worden dat de vrees voor het optreden van een nadeel als gevolg van een mogelijke incorrecte naleving van de voorwaarden van het bestreden besluit slechts een zeer hypothetisch nadeel zou zijn, dat als zodanig al geen voldoende grond zou vormen om een schorsing te rechtvaardigen (zie o.m. R.v.St., MEULEMANS, nr. 37.181, 11 juni 1991; R.v.St., O.C.M.W. van LINKEBEEK en COPETTE, nr. 75.041, 10 juli 1998)";

3.2.1.3. Overwegende dat de tussenkomende partij aanvoert :

"3.1. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet ontstaan zijn uit de aangevochten handeling en niet uit de bestemming tot woongebied (R.v.St.nr. 57.806, 24 januari 1996; R.v.St. nr. 95.852, 28 mei 2001).

In casu is hiervan geen sprake : de door Verzoekende partij aangevoerde nadelen vinden hun rechtstreekse oorzaak niet in de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing.

De aangevochten beslissing van de bestendige deputatie van de provincie Limburg van 2 mei 2002 heeft het beroep van Verzoekende partij niet ingewilligd.

Ten gevolge van de bevestiging van de bestreden beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 27 december 2001 waarbij aan Tussenkomende partij een milieuvergunning werd toegekend voor de Klasse 2-inrichting 'het stallen en wassen van eigen voertuigen', kan deze vergunning door Tussenkomende partij worden aangewend om de exploitatie van haar inrichting verder te zetten.

Het is inderdaad zo dat Tussenkomende partij reeds sinds eind 1985 de betreffende inrichting exploiteert.

De Bestreden beslissing verandert dus niets aan de feitelijke situatie waarin Verzoekende partij zich bevindt.

De Bestreden beslissing betreft slechts één van de activiteiten van de inrichting van Tussenkomende partij m.n. de enige vergunningsplichtige klasse 2 inrichting van Tussenkomende partij : het stallen en het wassen van eigen voertuigen.

Er is terzake dan ook geen sprake van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel veroorzaakt door de Bestreden beslissing in hoofde van Verzoekende partij.

De Bestreden beslissing roept geen nieuwe toestand in het leven ten nadele van Verzoekende partij.

Het is zelfs zo dat met de Bestreden beslissing, algemene, sectorale en bijzondere milieuvergunningsvoorwaarden, die aan Tussenkomende partij worden opgelegd - opgenomen in art. 4 van de bevestigde beslissing van het

college van burgemeester en schepenen van Leopoldsburg van 23 december 2001 - toepassing krijgen.

Deze milieuvergunningsvoorwaarden strekken er onder meer toe de veiligheid te verhogen en de hinder te beperken en leveren derhalve een voordeel op aan Verzoekende partij.

'De bijzondere milieuvergunningsvoorwaarden zijn :

- de los- en laadzone moet, in de mate van het technisch mogelijke, zover mogelijk van de aanpalende woning worden (ingeplant);
- de bufferzone dient uitgebreid naar de perceelsgrenzen grenzend aan sectie A nr. 45Y50 en sectie A nr. 45F133 en heeft een minimale breedte van 5 meter;
- het terrein moet voorzien worden van een omheining van afsluitbare poorten; langs de straatzijde wordt ook een beplanting aangebracht waardoor de inrichting aan het oog onttrokken wordt (zichtscherm);
- bij het regularisatiedossier voor een stedenbouwkundige vergunning dient rekening gehouden met de constructievoorwaarden voor gesloten opslag-plaatsen van gassen.

Voor wat de algemene en sectorale voorwaarde betreft wordt nog eens de nadruk gelegd op volgende voorwaarden :

- de opslag van oliën, vetten en benzine wordt in een inkuiping geplaatst;
- onverminderd de bepalingen van hoofdstuk 4.5 zijn rustverstorende werkzaamheden verboden op werkdagen tussen 19.00u en 07.00u, alsmede op zon- en feestdagen; in de zone van 50 meter vanaf de naastliggende woning mogen er geen motoren warm gedraaid worden'.

3.2. Verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat het nadeel dat zij inroept ernstig is en moeilijk te herstellen.

Verzoekende partij roept een hypothetisch nadeel in. Zij kent immers de situatie niet waarin Tussenkomende partij haar inrichting exploiteert met toepassing van de milieuvergunningsvoorwaarden die aan Tussenkomende partij worden opgelegd. De Raad van State heeft dan ook beslist dat (een) zulk puur hypothetisch nadeel niet kan weerhouden worden als een 'moeilijk te herstellen ernstig nadeel' (R.v.St.,nr.81.385, 28 juni 1999).

Verzoekende partij spreekt van vormen van hinder waaraan precies tegemoet wordt gekomen door de toepassing van de milieuvergunningsvoor-waarden die van kracht worden met de uitvoering van de Bestreden beslissing.

De hypothese die in casu daarenboven dient gemaakt is dat de situatie van Verzoekende partij alleen maar kan verbeteren.

Verzoekende partij maakt een opsomming van heel wat vormen van hinder: geluidshinder, verkeersonveiligheid, geurhinder, stofhinder, visueel - esthetische hinder en brandgevaar.

Hiermee bevestigt Verzoekende partij reeds het slachtoffer te zijn van deze nadelen -quod non - wat het bewijs is dat de Bestreden beslissing deze nadelen niet in het leven zal roepen (cfr. Supra 3.l.).

Verzoekende partij brengt geen concrete bewijzen voor van de hinder die zij beweerlijk lijdt";

3.2.2. <u>Bespreking</u>

Overwegende dat de tussenkomende partij ter terechtzitting ten onrechte voorhoudt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit geen nuttig effect kan sorteren omdat ook in eerste aanleg de milieuvergunning werd verleend ; dat de schorsing er de verwerende partij immers toe aanzet de aanvraag opnieuw in overweging te nemen, rekening houdend met het ernstig bevonden middel, hetgeen er kan toe leiden dat de vergunning alsnog wordt geweigerd en dat alzo het weerhouden moeilijk te herstellen ernstig nadeel ongedaan wordt gemaakt;

Overwegende dat verzoekers woning paalt aan de vergunde inrichting en de vergunde activiteiten nauwelijks op enkele meters van die woning zullen plaatsvinden; dat, gelet op de aard en de omvang van de vergunde verhuuractiviteit, die gepaard gaat met een komen en gaan van cliënteel, het laden en lossen van groot materieel en het onderhoud ervan, moet vastgesteld worden dat de woonkwaliteit van de verzoeker ingrijpend dreigt te worden aangetast door de uitvoering van de bestreden vergunning;

Overwegende dat de vaststelling dat de bestreden milieuvergunning op grond van artikel 5, § 2, van het milieuvergunningsdecreet en in afwachting van het verkrijgen van de vereiste stedenbouwkundige vergunningen geschorst is, niet impliceert dat het kwestieuze besluit zonder rechtsgevolgen is; dat die rechtsgevolgen zich ten volle kunnen manifesteren wanneer de tijdelijke opschorting van de rechtseffecten een einde neemt;

Overwegende dat de tussenkomende partij zich niet kan beroepen op de bestaande feitelijke situatie, in zoverre die onwettig is, waar vergunningsplichtige activiteiten onvergund worden uitgeoefend;

Overwegende dat bijgevolg ook de tweede schorsingsvoorwaarde is vervuld,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de n.v. EURORENT in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 2 mei 2002 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg waarbij het beroep dat Benoit BOONS heeft ingesteld tegen het besluit van 27 december 2001 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Leopoldsburg houdende het verlenen aan de n.v. EURORENT van de vergunning voor het exploiteren van een inrichting voor de verhuur van machines en gereedschappen, gelegen aan de Diestersteenweg 144 te Leopoldsburg, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd.

Artikel 3.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Artikel 4.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien december tweeduizend en twee, door :

de HH.	R. STEVENS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	Th. VAN RAEMDONCK,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

Th. VAN RAEMDONCK. **R. STEVENS.**